

Petrus Dahlin &
Lars Johansson

De verzameling

Karakter Uitgevers B.V.

Hij had zoveel pijn dat hij bijna niet meer rechtop kon staan. Een glas water hielp niet. Waar kwam die pijn vandaan? Hij had niets ongewoons gegeten of gedronken, hij had de afgelopen dagen ook niemand ontmoet die hem had kunnen aansteken. Shadow? Nee, zij was helemaal gezond geweest. Dit voelde anders, was een heel ander soort pijn. Het was alsof iemand met scherpe messen in zijn maag roerde, draaide en wrikte, alsof zijn darmen in stukken werden gesneden en zijn maag kapot werd gehakt. Hij liep van de bank in de zitkamer naar de telefoon in de keuken. Het ochtendlicht dat door het keukenraam naar binnen scheen verblindde hem. Misschien moest hij een ambulance bellen. Verdomme, Shadow had zijn mobiel geleend. Opnieuw een steek, daarna nog een. Hij schreeuwde. Zijn benen konden hem niet meer dragen, er was haast bij. Als hij niet snel in het ziekenhuis was, dan was het voorbij. Krampachtig deed hij de deur van het slot en viel het trappenhuis in. Ishmael keek naar zijn buik, het voelde alsof er warm bloed uit gutste, maar hij was vlak en glad. Hij tijgerde over de koele stenen vloer naar de burens en bonkte liggend op de deur. Het geschreeuw dat uit zijn keel kwam overstemde alles. Niemand deed open. Ishmael tijgerde naar de overloop, zijn lichaam viel de eerste twee treden naar beneden. Daarna nog een tree en een scherpe hoek, waarna hij naar de volgende overloop rolde. De messen waren machetes geworden. Zijn darmen en maag leken in stukjes gehakt.

Zijn hese kreten werden steeds zwakker. Ergens ver weg hoorde hij een deur opengaan. Op straat stopte een auto met piepende remmen. Het gepiep vermengde zich met zijn kreten. Hij opende zijn ogen, maar dat was moeilijk. Hij deed zijn ogen weer dicht en probeerde ze opnieuw te openen. Hij rook de geur van natte, koude aarde en wist dat het voorbij was.

2

Door de smalle kier tussen het raamkozijn en het vensterluik voelde Shadow een warme wind naar binnen stromen. Een jankend geluid vermengde zich met het koppige gezang van de krekels. Het glas van het raam ontbrak en alleen het vensterluik beschermde haar tegen de buitenwereld, waar de schemering inviel. Het water weerspiegelde het schijnsel van de lampen en vanaf deze heuvel had ze uitzicht over grote delen van het stadje. Het geluid van een motor aan de andere kant van de baai overstemde het gekrijs van de meeuwen.

De smalle trap die naar het onbewoonde huis leidde was een paar keer gerepareerd met bakstenen en cement, wat ook kapot was gegaan, waarna nog meer cement was gebruikt. Een kat liep over het dak waar ze op neerkeek, de dakpannen waren gebarsten en gerepareerd met tape. Shadow huiverde. Ze hield niet van katten en snapte niet dat je ze als huisdier kon houden, sommige mensen deelden hun bed zelfs met ze.

Omdat het schemerde kon ze het bord aan de andere kant van de haven van Port Vendres niet lezen, maar ze wist dat er in grote letters GARE MARITIME op stond. Binnenkort zou een van de fruitboten uit Noord-Afrika daar aanleggen. Het was de boot die haar naar Ooms zou brengen, naar haar dorp en haar volk. Ze hadden haar nodig. Snel. Maar nu nog niet. Ishmael had al een paar dagen niets van zich laten horen en Shadow

was bang dat er iets was gebeurd. Ze had hem vijf dagen geleden voor het laatst gezien en haar voedselvoorraad begon op te raken.

Toen het donker was, opende ze de voordeur voorzichtig en liep naar buiten. Achter het huis lag de onbebouwde heuvel die het dorp tegen de zeewinden beschermde. Ze keek om zich heen en liep tussen het struikgewas naar boven. Daar, helemaal op de top – waar noord, west, oost en zuid elkaar ontmoetten – kon ze haar gevoelens de vrije loop laten. De donkere nacht vol sterren, de knipperende lichtjes van de stad, de weerspiegeling van de lampen in het zwarte water. De zoute, warme wind. Hier was ze alleen, naakt en tegelijkertijd heel dicht bij het heelal.

Shadow deed haar ogen dicht en was weer thuis, bij haar moeder en haar broer Brima in Ooms.

Ze voelde hoe de warme hand van haar moeder haar streelde, van haar wang naar haar hals, en ze zag Brima's verstandige, grote, bruine ogen voor zich.

Ze hield haar ogen gesloten, wilde ze niet meer opendoen, wilde het heden niet zien.

Eerst was Brima doodgegaan, daarna haar moeder Jema. Ze voelde hoe de wind de tranen op haar wangen in een andere richting blies. Een beetje, maar voldoende om te beseffen dat het nooit meer zou worden zoals het ooit was geweest. Alles hield verband met elkaar en alles had een bedoeling. Misschien. Shadow wist het niet meer zo zeker, ze was zwakker dan ze had gehoopt, als een gewond dier. *Geef me nog een paar dagen, dacht ze. Een paar dagen en dan ben ik terug. Sterk. Doelgericht en bereid om de leiding op me te nemen. Net zoals mijn lot heeft voorbestemd.*

Voor haar lag de kerk. Ze geloofden hier niet in voodoo, ze hadden een ander geloof. Als ze het goed had begrepen waren ze katholiek. Boven op de lichtblauwe koepel stond het stand-

beeld van een persoon met een met stof bedekte rug. Het was hiervandaan onmogelijk te zien of het een man of een vrouw was. Misschien was het Jezus of een van hun heiligen, Maria bijvoorbeeld. Achter de linkerschouder van het beeld zag ze iets wat klein en rond was. Waarschijnlijk de kruin van een hoofd. Dan moest het Maria zijn met het kindje Jezus in haar armen. Plotseling had ze het gevoel dat hun heiligen haar de rug hadden toegekeerd, alsof ze iets wisten wat Shadow niet wist. Was het een teken dat ze er vanaf nu alleen voor stond? Dat Ishmael niet was gekomen, was daar misschien het bewijs van. Er was iets gebeurd. Ze moest verder, anders zou ze als een kip in haar hok zitten wachten tot ze geplukt werd. Maar hoe moest ze dat doen? De wond in haar hand was goed genezen, dat was het probleem niet. Het kwam eerder doordat de voodoo die ze bij Miranda had gedaan diepe sporen in haar had achtergelaten. Het had heel veel van de kracht gekost die ze in Stockholm had opgebouwd. Ze moest uitrusten. Ze moest sterk worden om Zouzou te kunnen bestrijden.

Op de plek waar het aquarium had gestaan, was een rechthoek zichtbaar. Hij lag nog in bed en draaide zich voorzichtig om. Opnieuw een nacht waarin hij minstens tien keer wakker was geworden. Het was duidelijk dat zijn ribben genazen, de ergste pijn was voorbij, maar hij had nog steeds pijn en moeite met slapen.

Vorzichtig ging hij rechtop in bed zitten en keek op de klok. Halfelf. Over een uur zou er iemand van de verzekeringsmaatschappij komen om de schade in het appartement te taxeren en Ruben had Doris beloofd om dan thuis te zijn. Hij liep naar de keuken, smeerde een paar boterhammen en ging achter zijn computer zitten, die op dit moment in de zitkamer stond. Na de chaotische nacht met het gebarsten aquarium werkten

de stopcontacten in zijn kamer niet meer en de verhuurder had geen zin om geld uit te geven aan een gebouw dat binnenkort gerenoveerd zou worden. Het was een enorme verrassing geweest die Doris tijdens die nacht had verteld. Ze moesten verhuizen, de vraag was alleen wanneer en waar naartoe.

Op de computer zat een briefje van Doris waarop stond dat ze wat eerder naar huis zou komen. Ze wilde dat hij dan thuis was. Hoewel het zomervakantie was en hij vrij was, voelde dat niet zo. Er waren de laatste tijd veel regels bij gekomen. Ruben startte de computer op en wachtte. Hij was zo langzaam dat het leek alsof hij uit de vorige eeuw afkomstig was. Eindelijk kwam hij op internet. Deze keer zou hij níét naar de nieuwsberichten kijken, het was zo verleidelijk om te blijven zoeken naar nieuwe artikelen en berichten over Kevin. Het was genoeg. Ruben nam de laatste hap en veegde de kruimels op de vloer. Daarna toetste hij 'Ooms' in in het zoekveld. Hij wist precies wat het zou opleveren: een acteur, een paar bedrijven in Nederland, een deel van een langer woord. Dat was alles. Shadows dorp Ooms bestond niet, in elk geval niet op internet. Hetzelfde gold voor Shadow. Het was gewoon zielig om naar haar te blijven zoeken. Als hij maar één kleine aanwijzing zou kunnen vinden. Hij wist dat ze afkomstig was uit West-Afrika, maar West-Afrika was groot. Nigeria, Ivoorkust, Sierra Leone, Liberia... Een stuk of twintig landen, met een oppervlakte zo groot als Europa. De hersenschudding had gaten in zijn geheugen achtergelaten, maar hij wist nog dat het dorp op de grens van Guinea en Sierra Leone lag. Ondanks alle satellietbeelden en kaarten had hij geen dorp gevonden, terwijl hij bij alle grenzen tussen de landen in de buurt had gezocht. *Had ze gelogen? Was het allemaal bedrog van Shadow geweest? Hoe heette ze en waar kwam ze vandaan? Was het verhaal over het duizend jaar oude conflict tussen het Yago-volk en de Zouzou-stam één grote leugen?*

Als hij naar 'Yago-volk' zocht, kwam hij niet verder. Hetzelfde gold voor 'Zouzou', het enige wat hij kreeg waren film-

recensies. Ruben vond het moeilijk te geloven dat alles een leugen was, of liever gezegd, hij wilde niet geloven dat het zo was. Shadow was in alle opzichten een echt mens van vlees en bloed en degenen die haar achtervolgden ook. En ze had bewezen dat voodoo werkt, terwijl hij vroeger had gedacht dat het een bedenkensel was, mumbo jumbo. Hij probeerde nieuwe zoekwoorden in een poging meer te vinden – voodoodorp, voodooconflict, grensoorlog – zonder resultaat. Hij ging naar Google Earth en zoomde zo dicht mogelijk in op de grens van Guinea en Sierra Leone en zocht in het dichte bos naar bebouwing die tussen de bomen door schemerde. Een rivier scheidde de landen. Geen enkel spoor van een dorp. Nationale parken, bos, misschien jungle. Toen hij nog verder inzoomde zag hij alleen nog een opeenhoping van onscherpe groene pixels.

Waar ben je, Shadow?

Ooms, Oums, Ohms, Houms. Hij probeerde elke variant die hij kon bedenken zonder ergens te komen. Kon er echt een dorp bestaan dat niet voorkwam op de grote bekende kaarten, dat door geen satelliet werd gezien en dat niemand kende? Het klonk onwaarschijnlijk, maar tegelijkertijd kwam het af en toe voor dat een onbekende stam in de meest ondoordringbare jungles van Borneo of Zuid-Amerika werd gevonden.

Ruben leunde naar achteren, zuchtte en liet zijn vingers op het toetsenbord liggen. Hij had dit de afgelopen dagen heel vaak gedaan, varianten op hetzelfde onderwerp ingetoetst zonder iets te bereiken. De frustratie binnen in hem groeide. Shadow was belangrijk voor hem, ze had hem op een dieper niveau geraakt. Tijdens de weken waarin ze met elkaar waren omgegaan, hadden ze een nauwe band gekregen, maar op dit moment was ze een naald in een enorme hooiberg.

Shadow, waar je ook bent, ik zal je vinden. Je bent niet alleen.

Shadow liep voorzichtig door de smalle donkere stegen, over de steile trappen in het deel van de stad dat tegen de berg aan was gebouwd. Port Vendres was geen stad die 's nachts leefde. Een paar wandelaars passeerden in de verte in het bleke, spaarzame licht, verder was alles uitgestorven. Ze kon ongehinderd door de steile steegjes naar de kade lopen. De terrassen waren gesloten. De meeuwen hadden de etensresten meegenomen en zaten nu als silhouetten in het maanlicht. Het water sloeg tegen de kade, bedaard en kalmerend. Shadow keek nieuwsgierig in de etalages. Een souvenirwinkel, een wijnwinkel, een restaurant, nog een restaurant en daarna nog een. Een paar makelaars en... Shadow bleef staan... een kledingwinkel. In de etalage zag ze een paar eenvoudige sandaaltjes in een natuurlijke kleur. Ze boog zich naar voren om ze beter te kunnen zien, het was moeilijk om te zien welke maat het was. Haar blik ging via het trottoir naar haar versleten, witte, te grote sportschoenen, die ze op de avond toen ze Ruben had ontmoet in een boom had gevonden. Ze liet zijn naam nog een keer door haar gedachten gaan. Hoe proefde het? Hoe voelde het? Warm. Zorgzaam. Sterk, maar op een breekbare manier. Anders dan de haantjes thuis.

In de duisternis achter de etalage zag ze kleding. Eenvoudige, dure kleding aan exclusieve kledingrekken. Ze zou er nooit geld voor hebben, en kon het ook niet dragen. Ze zou nooit zoals Miranda kunnen worden. Ze keek nog één keer naar de sandaaltjes. Wat zou Ruben ervan vinden als ze die droeg? Zou hij haar mooi vinden? Of zou hij denken dat ze Miranda na-aapte om bij hem in de gunst te komen? Daar zou hij niet van onder de indruk zijn. Zijn hart lag bij Miranda, zo was het gewoon, en Shadow had zelfs geholpen om Miranda en Ruben nog dichter bij elkaar te brengen door Miranda's rug te genezen. De zenuwen die klem zaten, waardoor ze bepaalde dingen niet kon doen, zouden geen probleem meer vormen. Ze zou haar prins krijgen en daarna zouden ze de rest van hun leven gelukkig zijn.

Ze zocht haar ogen in de etalageruit, maar het was te donker en misschien was dat maar goed ook. Op dit moment was ze zwak en twijfelde ze over dingen waarover ze nog nooit had nagedacht.

Veel woningen in het stadje hadden kleine tuinen. Voorzichtig klom ze boven op de muur en keek naar de donkere tuin. Teleurgesteld sprong ze naar beneden en deed een meter of twintig verderop hetzelfde. Deze keer had ze geluk, de ramen van de woning waren donker en in één hoek stonden een stuk of tien plantenpotten. Een klein, droog gazon dempte de twee meter hoge sprong naar beneden. Met een snelle beweging pakte ze haar mes en vulde de plastic tas met anijs, rozemarijn, basilicum, salie en kardemom. Van een kleine boom plukte ze een paar nauwelijks rijpe perziken. Via een ligstoel en een wijnstok die tegen de muur groeide was het geen probleem om naar boven te klimmen en op de verlaten straat te springen.

Toen ze het heuvelachtige deel van de stad achter zich had gelaten en het plein over wilde steken, struikelde ze bijna over een man die op straat lag. Shadow bukte zich en constateerde dat hij ademhaalde. Hij lag op een paar stukken karton, het was met andere woorden niet iemand die was gevallen en was blijven liggen. Voordat ze verder liep legde ze de perziken voorzichtig in een rij voor hem. Thuis in Ooms zou iemand nooit op deze manier mogen leven, daar zou het de schande van het hele dorp zijn en daarom mocht het niet gebeuren. Ze dacht aan de man die op een dag in het dorp was verschenen. Zijn kleren waren kapot, de blik in zijn ogen was verdrietig en moe, hij miste een paar tanden en hij liep mank. Niemand wist waar hij vandaan kwam of waar hij naartoe ging. Hij sprak hun taal niet, maar ze verwelkomden hem, gaven hem schone kleding, eten en een bed om in te slapen. Hij mocht bijna een maand bij hen wonen. Op een ochtend was hij verdwenen – samen met de gouden armband van tante Mawa en een aantal andere kostbare voorwerpen.

Shadow legde haar hand op de perziken, streekte het zachte oppervlak en legde ze recht. Ze wist heel zeker dat haar volk het een volgende keer opnieuw zou doen.